

Ο Αρχιεπ. Αλβανίας ξεκαθαρίζει ότι σε περίπτωση σχίσματος η Εκκλησία της Αλβανίας θα παραμείνει σταθερά δίπλα στο Οικουμενικό Πατριαρχείο.

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Αλβανίας](#)

Η Εκκλησία της Αλβανίας έδωσε στη δημοσιότητα άλλη μια επιστολή ως συνέχεια των επιστολών που αντάλλαξαν ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας κ.κ. Αναστάσιος και ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος, το τελευταίο διάστημα, με αφορμή την αυτοκεφαλία της εκκλησίας στην Ουκρανία και την ανησυχία του Αρχιεπισκόπου Αλβανίας για τα νέα δεδομένα ως προς την εγκυρότητα των μυστηρίων από τον Μητροπολίτη Επιφάνιο και την πιθανότητα Σχίσματος. Η επιστολή αυτή ήρθε αμέσως μετά την πολυσέλιδη απάντηση του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχη προς τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Αλβανίας με την οποία ουσιαστικά αναφερόταν σε σημαντικά θέματα και κωλύματα μετά την χορήγηση του τόμου Αυτοκεφαλίας στην Εκκλησία της

Ουκρανίας.

Επιμέλεια: Νικόλαος Ζαΐμης

Η νέα επιστολή περιλαμβάνει ουσιαστικά 5 άξονες.

1. Γίνεται αναφορά στο εκκλησιολογικό πνεύμα του πρώτου γράμματος που είχε στείλει ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας στις 14. 1.2019. Επίσης ξεκαθαρίζει ότι με την προηγούμενη επιστολή του προς τον Παναγιώτατο, δεν είχε σκοπό να αμφισβητήσει τις προθέσεις του Οικουμενικού Πατριαρχείου για την αυτοκεφαλία απλά διερωτήθηκε για το ζήτημα της χειροτονίας των Επισκόπων.

2. Στον δεύτερο άξονα γίνεται μια εκτενής αναφορά στη συσχέτιση του Ουκρανικού ζητήματος με το Μελιτιανό Σχίσμα του 4ου αι. Η προσέγγιση είναι ιστορικοδογματική κυρίως.

3. Στο τρίτο σκέλος αναφέρεται σε ιστορικά γεγονότα. Πρώτον στο ζήτημα της αποκοπής των Ρώσων της Διασποράς από το Πατριαρχείο Μόσχας και δεύτερον στο Βουλγαρικό Σχίσμα το οποίο όπως τονίζει ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας δεν έχει κανέναν απολύτως συσχετισμό με το Ουκρανικό.

4. Στο τέταρτο μέρος, που είναι και το πιο σημαντικό ως προς την επικοινωνία των Προκαθημένων, ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας αναγνωρίζει την μέριμνα του Πατριαρχείου να λύσει το πρόβλημα στην παρόλο που μέχρι στιγμής δεν τα έχει καταφέρει, όπως αναφέρει στην επιστολή. Στη συνέχεια γράφοντας θα έλεγε κανείς σε πιο προσωπικό επίπεδο, διευκρινίζει ότι δεν εκφράζει τις απόψεις καμίας άλλης εκκλησίας αλλά τις θέσεις του ως Προκαθημένου αυτοκέφαλης Εκκλησίας. Στη συνέχεια τονίζει ότι πάντα σεβόταν το Οικουμενικό Πατριαρχείο και αυτό το έχει αποδείξει κατά καιρούς μέσα από την αναστήλωση της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Αλβανίας και τα έργα που έχουν επιτελεστεί σε αυτή τα τελευταία 28 χρόνια. Χαρακτηριστικά αναφέρει: “Τόν βαθύτατον σεβασμόν καί τήν πηγαίαν εὐχαριστίαν πρὸς τόν Οἰκουμενικόν Θρόνον, διὰ τὰς ἐνεργείας ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας, ἐκφράζομεν διαρκῶς ἐμπράκτως ἐπὶ τρεῖς δεκαετίαι. Πεποίθαμεν, ὅμως, ὅτι ἡ γνησία εὐγνωμοσύνη δέν συνεπάγεται κατάργησιν τῆς κριτικῆς θεολογικῆς σκέψεως καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐμπειρίας ἢ ἀπεμπόλησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως. Ἀντιθέτως σημαίνει ἡῷξημένον χρέος νά διατυπώνωνται πάντοτε μετὰ σαφηνείας καί ἀγαπώσης παρρησίας αἱ ἐκάστοτε ἐκτιμήσεις. Ἡ ἀνταπόδοσις τῆς τιμῆς ἐγένετο δι’ ἔργων. Ἀπεδέχθημεν μίαν ἀνυπολογίστων δυσκολιῶν πρόσκλησιν εἰς Ἀλβανίαν, ἀφέντες δύο ἰδιαιτέρως προσφιλεῖς τομεῖς διακονίας: τήν Ἀφρικὴν καί τήν θρησκευτολογικὴν ἔρευναν καί συγγραφὴν. Ἡ ἐξόχως ἀπαιτητικὴ καί ἀβεβαία ἀποστολή, ἡ ἀνατεθεῖσα εἰς ἡμᾶς

ὑπό τῆς Μητρός Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, πρὸς ἀνασυγκρότησιν ἐκ τῶν ἔρειπίων τῆς πλήρως διαλυθείσης Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας, συνετελέσθη χάριτι Θεοῦ ἐν θυσιαστικῷ φρονήματι, ἐν στερήσεσιν, ἐν ἀσθενείαις, ἐν κονδύνοις καὶ διωγμοῖς”.

5. Στο τελευταίو σκέλος διευκρινίζει ὅτι μόνη ἀνησυχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας εἶναι ἡ διαφύλαξη τῆς Ὁρθοδόξου ἐνότητος. Τονίζει γιὰ ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν πάγια θέση τοῦ ὅτι : «Σταθερά πεποίθησις τῆς κατ’ Ἀλβανίαν Ἐκκλησίας, ὅπως καὶ πολλῶν ἄλλων, εἶναι ὅτι κατὰ τὴν παροῦσαν ἱστορικὴν στιγμὴν, πρὸς θεραπείαν τῶν ἐπωδύνων τραυμάτων καὶ δὴ τοῦ ἐπαπειλουμένου Σχίσματος, καθίσταται ἀναγκαῖα Πανορθόδοξός τις Διαβούλευσις, ἀποσκοποῦσα κατ’ ἀρχὰς εἰς τὴν πνευματικὴν στήριξιν ἀπάντων τῶν ἐν Οὐκρανίᾳ Ὁρθοδόξων πιστῶν καὶ προπαντὸς εἰς τὴν διασφάλισιν τῆς Ὁρθοδόξου συνοχῆς». Καὶ συνεχίζει « Καὶ τό προνόμιον τῆς συγκλήσεως Πανορθόδοξου Διαβουλεύσεως ἀνήκει ἀδιαμφισβητήτως εἰς τὸν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην. Διὰ τῆς παρακλήσεως αὐτῆς περατοῦται ἡ ἀναφορὰ ἡμῶν ἐπὶ τῆς διαδικασίας τοῦ Οὐκρανικοῦ ζητήματος». Τέλος καὶ αὐτό εἶναι θὰ ἔλεγε μιὰ σημαντικὴ δήλωση ἀπὸ πλευρὰς Ἀρχιεπισκόπου πρὸς τὸν θεσμό καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Παναγιωτάτου, λαμβάνει θέση σὲ περίπτωσιν ποὺ ἐπέλθει Σχίσμα καὶ ξεκαθαρίζει ὅτι ἀκόμη καὶ σὲ περίπτωσιν σχίσματος, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας, θὰ μείνῃ στὸ πλευρό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχῃ: «Πρὸς ἀποτροπὴν πάντως οἰασδὴποτε παρανοήσεως, διευκρινίζομεν ὅτι, εἰς περίπτωσιν τραγικῆς καταλήξεως εἰς Σχίσμα (ὁ Θεὸς νὰ μὴ τό ἐπιτρέψῃ!), ἡ κατ’ Ἀλβανίαν Ὁρθόδοξος Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία θὰ παραμένῃ σταθερῶς ἐν ἀληθευούσῃ ἀγάπῃ μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου».

Σας παραθέτομε αὐτούσια τὴν ἐπιστολὴ ἡ ὁποία μας ἐστάλει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλβανίας [εδῶ](#)